

LÖVÉTEI LÁZÁR LÁSZLÓ

A Kappel-ház

(V.-KURZUS)

„Mindig itt fogok csemegézni”, mondom
asztalomhoz ülve, de óvatosság-
ból azért még megkenek egy darabka
szendvicset úgy, hogy
tudjam a pástétomot is megenni –
már ha költőm mája nem ízlenék ma:
nem tudom, miért, de öregkorából
(ötven után járt!)
származó fényképe a Kékvizében
rothadó holttestet idézi folyton,
mint akit nem tud kiemelni többé
partra a hullám;
szóval a pástétom is, és a máj is
reggelimnél szóba jöhetnek (úgyis,
annyi száz mérföldnyire Pest-Budától
semmi se szent már);
persze, még jobb lenne, ha szert tehetnék
a Setét eszmék...-re; könyörtelen vers,
szinte nincs is nála kegyetlenebb az
irodalomban –
elcserélném kéziratára azt az
átkozott fotót, keretestül inkább,
hogy ne csillogjon az üvegje úgy, mint
néma patakvíz.

A park-penzió

(A.-KURZUS)

*Hogyha rám se néz, mielőtt leülne,
fészkelődni kezd, fanyalogni próbál,
nem kizárt, hogy épp ugyanarra gondol
amire én is –
egyszerűen nem alakulhat úgy ma
az egész, hogy semmi se lesz belőle,
de hogy újramezdeni nem fogom már,
biztosan érzem,
vagy ha mégis erre akarna bírni,
tényleg nem nehéz valamit hazudni,
hátba ennyivel le lehetne tudni
a macerás részt:
persze, hogy marad: beletúr a tálba,
késhegyére tűz a vajjas briósból
egy darabkát, de poharát egy pillan-
tásra se méltat-
ná; hagyom, hogy unja meg az ebéddel
bibelődni (válla szaténba rejtve,
még a meztelen könyökét is óvja,
lába keresztben),
s érintetlenül marad ott a desszert –
szánakozni nincs se erőm, se kedvem:
mint akik bagóhiten éltek addig,
hagyjuk a dolgot.*